

EL TEMPS

DIRECCIO, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parjal, J. J. Pérez Benilloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Minguéz, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Un repte de dignitat

Ha sortit en plena campanya electoral, però la qüestió no pot quedar-se embarcada en la diàlectica diària de la caça de vots. La creació d'un banc públic català és una qüestió de país. Ha de ser discutida en calma, consensuada i pactada entre tots els sectors interessats, com a exigència per fer avançar l'autogovern. Una campanya electoral és un perill perquè hi proliferen frases poc reflexionades, sorgides de l'escalfament del míting, on, al que proposen uns, s'hi han d'oposar els altres per marcar diferències. Cal traure la discussió del banc públic català de la polèmica electoral per situar-la en el terreny del debat econòmic del país. Un país amb un sistema de finançament autònom deficient, amb unes necessitats econòmiques sovint contradictòries amb la política econòmica que es du a terme a l'estat, ha d'estudiar la possibilitat de trobar instruments per controlar i administrar els seus propis recursos, siga amb concert econòmic o siga amb banc públic, per assegurar-se un progrés que li permeta encaixar, sense traumatismes, en el marc europeu.

La creació del banc públic català implica tenir la gestió dels coeficients de caixa obligatoris de les caixes d'estalvi, avui dipositats al Banc d'Espanya. Això significa, en el cas del Principat, uns 200.000 milions de pessetes. En el cas d'Euskadi, en què el seu govern ja ha aprovat la creació del banc, el coeficient de caixa és només de 50.000 milions. La gestió dels coeficients de caixa és essencial en la creació del banc, ja que permet establir mesures de política monetària i, sobretot, incidir en el control de la inflació de manera autònoma en relació amb el Banc d'Espanya.

Les veus contra la creació dels bancs autònoms no s'han fet esperar. Medis polítics i periodístics s'han afanyat a denunciar la inconstitucionalitat de la decisió basca i la intenció catalana. Segons aquestes fonts, la gestió dels coeficients de caixa és un dels instruments de la política monetària, política que, segons la

Constitució, correspon en exclusiva al Banc d'Espanya. Amb tot, Macià Alavedra ha indicat que l'informe tècnic que ha elaborat la Generalitat, i del qual es desconeix encara el contingut ple, obre vies jurídiques que permetrien la gestió autònoma d'aquests coeficients. No estaríem davant un problema legal, sinó, una vegada més, davant un problema de voluntat política. O davant una qüestió d'interpretació de l'estat de les autonomies. La qüestió de fons és saber si l'estat vol que la Generalitat siga o no estat a Catalunya.

És època electoral i la qüestió de la cessió del 15% de l'IRPF, o la fórmula que siga per desenvolupar la corresponsabilització fiscal, està congelada a l'espera de resultats. D'alguna manera, després d'aquestes eleccions s'ha d'obrir un nou període en què l'autogovern supere la fase d'estancament que arrossega. Els traspessos pendents s'aconsegueixen després de llargues negociacions, sovint amb recances, l'administració perifèrica de l'estat no desapareix, la revisió del sistema de finançament està pendent des del gener de 1991, algunes de les noves lleis aprovades per les Corts són gasives amb el marc competencial estatutari, etc. La proposta de creació del banc públic apareix com un repte de dignitat. De moment, però, només és una proposta. Malgrat que són dates electorals, ja hauria de ser una proposta en ferm, independentment de conjuntures com la que pugui eixir després del 6 de juny i, per tant, independent de possibles pactes postelectorals d'àmbit estatal.

